

TASAVVUF TERBİYESİ VE BAŞARI*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahibihî ve men tebiahû biihsânin ilâ yevmi'd-dîn. Emmâ ba'd.

a. Güzel Ahlâklı Cömert Genç

Muhterem kardeşlerim!

Allah'ın selâmı rahmeti, bereketi, ihsanı ve ikramı dünyada ve âhirette cümlenize nasib ve müyesser olsun... Rabbimiz Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri ibadetlerimizi, taatlerimizi kabul eylesin...

Kırk tane hadisi ezberleyene kıyamet gününde alim muâmelesi yapılacak, alimlerle beraber haşrolunacak. Onun için, hadis-i şerifleri çok okuyalım, çok dinleyelim, ezberleyelim ki, Rasûlullah SAS Efendimiz'in şefaatine nâil olalım... Adabına hakim olalım, ahlâkıyla ahlâklanalım, âhirette de komşusu olalım...

Peygamber SAS Efendimiz bu hadis-i şerifinde buyurmuş ki:¹

شَابٌ سَخِيٌّ حَسَنُ الْخُلُقِ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنَ شَيْخٍ

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

¹ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.354, no:3587; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VI, s.361, no:16061.

بَخِيلٍ عَابِدٍ سَيِّئِ الْخُلُقِ

(ك. في تاريخه، الديلمى عن ابن عباس)

(*Şâbbün sahiyyün hasenü'l-hulûkı*) “Güzel huylu, cömert bir delikanlı çocuk, (*ehabbu ila'llàhi*) Allah’a daha sevgilidir, daha sevimlidir. Allah onu daha çok sever. (*Min şeyhin bahîlin àbidin seyyii'l-hulûkı*) Kötü huylu, ibadet edici cimri ihtiyardan daha sevimlidir.” Yani cimri, kötü huylu ama ibadetini de yapıyor ihtiyar yaşlı kimse; işte ondan bu genç daha hayırlıdır.

Aslında normal kaide olarak, İslâm’da yaşlı kimsenin hürmeti daha fazladır. Yaşlıdır, ömrünü ibadetle geçirmiştir. Büyüklerimize hürmet etmemiz lâzım.

“—Bizim büyüklerimize hürmet etmeyen küçüklerimize merhamet etmeyen bizden değildir.” buyuruyor Peygamber Efendimiz.

Elbette bizim örfümüzde, töremizde yaşlılara çok itibar vardır. Yani İslâm yaşlıların cennetidir. Yaşlılar için çok güzel fırsatlar, çok güzel müjdeler, çok güzel ortam, çok güzel şartlar hazırlıyor. Başka ülkelerde yaşlandı mı insanlar huzur evlerine, ihtiyar evlerine götürülüp bırakılıyor.

Benim gözümün önünde, Münih’te arkadaşımın komşusu, karşı dairesinde oturan bir Alman aile, annelerini babalarını götürdüler, huzur evine teslim ettiler. Eşyalarını dağıttılar daha ölmeden kadıncağız, böylece yarı ölmüş hâle geldi. Haftada bir gidecekler onu ziyaret

edecekler İslâm böyle değil, İslâm'da yaşlının saygısı çok vardır. Yaşlıya hürmet çok önemli ve yaşlı kimse Allah indinde makbul oluyor. Kim saçını sakalını İslâm'da ağartmışsa büyük mükâfatlara nâil oluyor. Kırkından sonra bir çeşit, elliden sonra bir çeşit, altmıştan sonra bir çeşit, yetmişden sonra bir çeşit ilave mükâfatlara mazhar oluyor. Seksenden sonra hesap da olmuyor. Doksandan sonra artık Allah-u Teâlâ Hazretlerinin cennetinde ne mutlu mübarek bir kul oluyor, seviniyor.

Ama bu genel kaideye rağmen, bazen genç bir kimse Allah indinde ondan daha sevimli ve daha kıymetli, daha makbul olabilir. Nedir onu makbul hâle getiren?

(*Şâbbün*) Tecrübesiz, daha yeni delikanlı ama (*sahıyyün*) cömert, cömertlik sıfatı güzel. Cömert, eli açık bir de (*hasenü'lhulûkı*) tatlı huylu, sevimli, sempatik, sokulgan, saygılı, sevgili, iyiliksever filan böyle bir delikanlı. Huysuz, arsız, yüzsüz, haşarı değil.

Cömert ve güzel huylu bu delikanlı, Allah indinde öbür ihtiyardan daha makbuldür. İhtiyar, abid ibadet ediyor, geliyor namaza vs. ama huyu kötü, bir de cimri. Huyu kötü oldu mu, cimri oldu mu, Allah indinde makbul olmayan sıfatlar bunlar.

Allah genci daha çok seviyor o bakımdan hepimiz güzel huylu olmaya gayret etmeliyiz. Güzel huylu olmamak bizim cemiyetimize çok zararlar veriyor. Bizim cemiyetimizin genel başarısını engelliyor. İftira, dedikodu, gıybet,

kötü zan, laf taşımak, adam kışkırtmak, arkadan konuşmak vesaire bizim cemiyetlerimizi yıkan şeyler. Kıskanmak, kin tutmak bizim cemiyetlerimizi başarısızlığa götüren şeyler.

İki müslüman devlet sekiz senedir savaşıyor. İkisi de, “Ben müslümanım, karşı taraf müslüman değil.” diyor. İki taraftan da ölenler var.

Kendi memleketimizde çeşitli müslüman gruplar birbirleriyle çarpışıyor. Aynı tarikata mensup insanlar arasında üzücü şeyler meydana geliyor. Yani huy kötü oldu mu cemiyetler çöküyor. Onun için, huy kötülüğünü küçümsememek lazım. O hastalığı önemsememek çok vahim neticelere yol açabilir.

Mikrobu küçümserseniz yayılır, salgın hastalık haline gelir, kırar geçirir, bir şehri kırar geçirir. Mikrobu küçümsemeyeceksiniz. Küçük bir hastalığı küçümsemeyeceksiniz. Tedbiri önceden alacaksınız. Allah hepimize güzel huylu olmayı tavsiye ediyor. Peygamber Efendimiz hepimizin güzel huylu olmamızı istiyor. Onun için güzel huya dikkat edelim.

Tasavvuf dediğimiz şey zaten insanın kendini güzel huya alıştırmayı, zorlamayı, kötü huylarını atması, kendisini kötü huylardan pak eylemesi yoludur. Tasavvuf olmadığı için cemiyetlerimiz mahvoluyor. Mısır da öyle, Ürdün de, Suriye de, Lübnan da, Suudi Arabistan da öyle, daha başka yerler de öyle, hiç değişmiyor. Tasavvufa önem verildiği devirlerde, tasavvufun candan yaşandığı devirlerde müslümanlar başarıdan başarıya koşmuştur.

Hangi devir? Misal Osmanlıların başlangıç devri, tasavvufun en kuvvetli olduğu devirdir. Hatta padişahlar bile tasavvuf erbabı, tarikat erbabı. Osman Gazi'nin Şeyh Edebâli'yi her gün hürmeten ziyaret ettiğini biliyoruz. Menkıbelerden okuyoruz. Nasıl böyle misafir edildiği odada sabaha kadar Kur'ân-ı Kerîm karşısında el pençe divan durduğunu biliyoruz. Osmanlılar'ın başarısı, muvaffakiyeti, zaferlerinin temelinde tasavvuf vardı.

b. Haçova Savaşı

Osmanlılar'ın büyük şeyhlerinden Sivaslı Şeyh Şemseddin bir gece rüya görüyor. Rüyasından uyanınca ertesi gün yakın ihvanına diyor ki:

“—Cihad hazırlığı yapın, atlar hazırlayın, oklar hazırlayın, kılıçları hazırlayın, kalkanları unutmayın, savaşa hazırlık yapmaya başlayın!”

Yaşlı bir derviş diyor ki:

“—Efendi Hazretleri zât-ı âliniz zaten cihadın en büyüğünü yapıyorsunuz.”

En büyük cihad nefisle cihad etmektir, kötü huylarla uğraşmaktır, nefsi yenmeye çalışmaktır. Çünkü nefsini yenemeyen bir insan mahvediyor ortalığı. Hatır kalmıyor, kırıp geçiriyor, nice zararlar meydana getiriyor.

“—Siz cihad-ı ekber yapıyorsunuz, zaten yaşlanmışsınız. Cihadı biz gençler yapalım veya şu gençler yapsınlar. Siz büyük cihadla meşgul olun!” filan deyince,

“—Yok. Rüyanın tabiri gayet aşikâr, gayet açık. Benim savaşa gitmem lazım, hazırlayın benim kılıcımı, mızrağımı, okumu...” diyor.

O zamana göre neyse savaş levâzımâtı... Demircilere emrediyorlar. Bir sene harp malzemesi tedarik etmekle uğraşıyorlar.

Muhterem kardeşlerim! Bir sene sonra padişahтан [III. Mehmed] bir tatar ağası geliyor. Bir haberci, posta tatarı geliyor, diyor ki:

“—Padişahımızın fermanı var, selâmı var, hürmeti var. Zât-ı âlinizi tertip etmekte olduğu bir sefere iştirak etmeye çağırıyor.”

Şemseddin-i Sivâsî Hazretleri gülüyor:

“—Biz zaten bir senedir o cihad için hazırlanmaktayız.” diyor.

Bir sene önceden görmüş rüyasını, hazırlanmış. “Zaten hazırız!” diyor. Kalkıyorlar, Sivas’tan İstanbul’a doğru harekete geçiyorlar. O zaman develerle, atlarla olan bir seyahat bu. Sivas’tan kilometrelerce uzaklıkta, ne kadar zamanda geliyorlarsa konak konak, dinlene dinlene, Sivas’tan İstanbul’a doğru gelirken, şu meşhur Aziz Mahmud-u Hüdâyi Hazretleri, Sivas tarafından Şemseddîn-i Sivâsî Hazretleri geliyor diye üç konak öteye karşılamaya İzmit’e kadar geliyor. İzmit’te karşılıyor.

Birisi zamanın kutbu, ötekisi de biraz sonra zamanın kutbu olacak iki mübarek, iki büyük zât yani. Üç merhale, üç günlük yola karşılamaya gidiyor. Yani, kendisi ev sahibi olabilmek için üç günlük mesafenin içinde kalıyor ki, ötekini karşılayabilmek için üç günlük mesafe, yani sefer mesafesi hududuna kadar geliyor karşılıyor. El öpüyor, hürmet ediyor, duasını alıyor filan.

Padişah III. Mehmed, onun İstanbul'a geldiğini haber alınca dehşetli memnun oluyor, seviniyor. Demek ki Sivas'ın meşhur evliyâsından Şemseddin-i Sivâsî Hazretleri de gelmiş diye. Bir de, "Efendim, zaten siz ona haberi göndermeden, bir senedir savaşın hazırlığını yapmaktaymış." deyince daha da seviniyor. Diyor ki şeyh Hazretlerine:

"—Efendim, zât-ı alinize bir sene önceden cihadın mânevî işareti verilmiş, cihad yapılacak diye. Acaba zafer hakkında da bir işaret oldu mu?" diye soruyor.

O da diyor ki:

"—Vardır evladım. İnşallah zafer bizimdir!" diyor.

Padişah seviniyor, son derece fazla seviniyor. Beraberce kalkıyorlar, sefere çıkıyorlar.

O zamana kadar padişahlar, Kânûnî'den itibaren sefere gitmeyi bırakmışlar. Komutanlar gidiyor, onlar merkezde duruyorlar, yani padişahın bir orduya katılması, ordunun başında sefere gitmesi terk edilmiş. Kânûnî'ye kadar gitmiş gelinmiş filan da, seferlere Avrupa'ya, ondan sonra gitmemişler. Bu padişah aradan birkaç zaman sonra, onca zaman geçtiği hâlde, gitmeye karar verince, büyük bir heyecan tabii.

Avusturya ve müttefikleri yüz bin kişilik büyük bir orduyla Osmanlı topraklarına giriyorlar. Bir kaleyi muhasara ediyorlar. Kale çok sarp bir yerde, başarı sağlayamıyorlar.

Kale komutanı Osmanlı hudut komutanlarına haber gönderiyor:

“—Düşman bizi muhasara etti, yardıma gelin!” diye.

O hudut komutanları yardımda gecikiyorlar çünkü bir tanesi dönmemiş. Kasden geciktiriyor oraya yardımını.

Nihayet, anlaşma ile teslim edilmesine geçiliyor kalenin. Yani içindeki kadınlar, çocuklar, ahâli çıkacaklar; serbestçe Osmanlı toprağına inecekler kale verilecek. Böyle bir anlaşma yapılıyor. Fakat kaleye girdikten sonra Avusturya ordusu şartlara uymuyor, bütün çoluk çocuk hepsini kesiyor.

Bu haber Osmanlı ordusunun arasında duyulunca, yayılınca fevkalade büyük mâtemler oluyor. Çok üzüyorlar. Beş bin kişiyi öldürmüşler. Çocukları, kadınları öldürmüşler kapılar açıldıktan sonra.

Nihayet iki ordu Haçova denilen yerde karşılaşıyorlar. Haçova ovasında karşılaşıyorlar. Bir taraf bataklık, bir taraf büyük bir ova... Karşı tarafta yüz bin kişilik bir ordu. Osmanlı ordusu da aşağı yukarı o kadar... Onlar pür silah, zırhlar vesaire her türü araçlar, toplarla saldırıyorlar. [26 Ekim 1596] Savaş bir başlıyor, Osmanlı'ya bir hücum ediyorlar, Osmanlı ordusu bozuluyor. Geri çekilmeye başlıyor.

Nihayet padişahı koruyan orta kuvvet de çekiliyor. Padişahın otağının yakınındaki çadırlara kadar düşman geliyor. Hatta padişahın mutfağının erleri, yani mutfağında yemek pişiren aşçıbaşılıarı vesaireler, et doğradıkları

satırlarla, bilmem havanlarla, bilmem şunlarla bunlarla düşmana karşı mücadele vermeye başlıyorlar. Padişah atına atlıyor, kaçacak ama kaçma imkânı da çok zor...

Hoca Saadeddin Efendi diye meşhur bir tarihçi bir alim var. O diyor ki:

“—Padişahım gidemezsin! Orduyu bırakıp nereye gidiyorsun? Sen gittin mi ordu daha beter, perişan olur.” diyor.

Padişah III. Mehmed o moral bozukluğu içinde edebi, saygıyı, terbiyeyi bir tarafa bırakıp, bu Şemseddin-i Sivasi Hazretleri’ne sitem ediyor. Diyor ki:

“—Şeyh Efendi, hani zafer bizimdir demiştin İstanbul’da. Ne oldu?” diyor. “İşte bak ordumuz bozuldu, her taraftan çöktü cephe. Geriye doğru yeniçeriler kaçıyorlar, söz dinleyemiyorlar. Geriye doğru kaçmaya başladılar.”

Şeyh efendi gayet sakin diyor ki:

“—Padişahım telaş etme. Biraz sonra durum değişecek. Zafer bizimdir.”

Yani o bozgun anında gayet sakin mübarek. Diyor ki: “—Dediğim olacak, zafer bizimdir. Telaş etme padişahım.”

Ve o aşçıbaşılar kahramanca öyle direniyorlar ki orada. Ne oluyorsa işte, bir dönüyor durum, kaçan yeniçeriler tekrar bir dönüyorlar. Düşman: “Yendik, zafer oldu, kaçıyor Osmanlılar.” filan derken, birdenbire ne yapacağını şaşırıyor ve binlerce düşman askeri bataklıklara doğru

kaçarken öldürülüyor, giden bataklıklarda batıyor ve meşhur Haçova Zaferi kazanılıyor.

Padişah memnun, mesrur, sevinçli, saygılı ve biraz da mahcûb... İşte o şeyhe, Şemseddîn-i Sivâsî Hazretleri'ne teklif ediyor ki:

“—İstanbul'da otursanız, bizi irşâd etseniz.”

“—Hünkârım, bizim zamanımız yakındır, memlekete gitmemiz lazım!” diyor, kalkıyor gidiyor, Sivas'a dönüyor.

c. Zafer Allah'tandır

Muhterem kardeşlerim!

Tasavvuf terbiyesi olduğu zamanlarda biz ilerlemiştir. Tasavvuf terbiyesinden mahrum olduğumuz, birbirimizi sevip saymadığımız, birbirimize anlayış göstermediğimiz, birbirimize candan dost olmadığımız, birbirimizi kendimiz yemeyip yedirmek, kendimiz giymeyip giydirmek, kendimiz meşakkat çekip onu rahat ettirmek tarzında desteklemeyi unuttuğumuz zamanlarda yenilmeye başlamıştır.

Güzel ahlâkın çeşitleri vardır. Tembellik kötü bir huydur, çalışkanlık güzel bir huy... Başkalarına faydalı olmak güzel bir huydur, başkalarının sırtından geçinmek kötü bir huy... Başkalarının aleyhinde dedikodu etmek kötü bir huydur, ayıpları kapatmak güzel bir huy... Cömertlik iyi bir huydur, cimrilik kötü bir huydur.

Güzel huy bir cemiyeti yükseltir. Nasıl yükseltir? Allah'a sevgili eder, Allah da onu destekler öyle yükseltir. Yoksa zafer Allah'tan, başka bir şeyden değil.

Peygamber Efendimiz'in hayatından bir misal var. Onun bizim için tüyler ürperten bir misaldir ki, Peygamber Efendimiz'in ordusu Mekke'yi fethettikten sonra Huneyn taraflarına yöneldiği zaman, sahâbe-i kirâmın miktarı on bin kişi kadar. Mekke'yi de fethetmişlerdi moralleri de gayet yüksekti. Şöyle vadiye dönüp baktıkları zaman, on bin kişilik kalabalığı görünce; Peygamber Efendimiz SAS'in ordusu, sahâbe-i kirâm hepsi, (*rıdvânu'llâhi aleyhim ecmaîn*) hepsine neşe geliyor ve:

“—Bizi bugün kim yenebilir? Biz bundan önce 313 kişiyle nice üstün kuvvetleri yenmişiz. Çok çeşitli savaşlarda Allah bize zafer nasip etmiş. Başımızda Peygamber Efendimiz var. Mekkeli müşrikler de artık yıkıldı. Mekke de fetholundu. Bizi bugün kim yenebilir.” diyorlar ve sayılarının çokluğuna güveniyorlar.

O sayılarının çokluğuna güvenmeleri Allah indinde makbul gelmediğinden, Allah onu sevmediğinden, güvenmeleri gururları makbul gelmediğinden, Huneyn'de bir bozguna uğruyorlar ki, dünya başlarına dar geliyor.

Dönüp kaçma durumuna geliyorlar. Yani kibir ve gurur sahibi olunca, öyle mübarek bir ordu mensupları bile Allah tarafından cezalandırılıyor muhterem kardeşlerim. Bu kötü huy zaferi de engelliyor. Huyen mutlaka güzel olması lazım, mutlaka Allah'ın sevdiği huylara sahip olmamız lazım. Allah'ın sevdiği huylara sahip olmadığımız zaman, Allah'ın rızasını kazanmadığımız zaman ne zafer olur, ne muhabbet olur, ne dünya mutluluğu olur ne âhîret saadeti olur.

Onun için ahlâkı palavra olarak görmeyelim, ahlâkı boş laf olarak görmeyelim. Boş söz, boş iş olarak görmeyelim, her şeyin temeli olduğunu bilelim. Ahlâkımızı düzeltmeye gayret edelim, tasavvufa sarılalım, tasavvufu da bir merasim, bir kavuk, sarık, cübbe meselesi olarak görmeyelim, dış şekil işi olarak görmeyelim. Şu kalbi pâk edelim!

Büyüklerimizden bir tanesi çok güzel söylemiş:

*Sür çıkar ağyârı dilden ta tecelli ede Hak;
Padişah konmaz saraya, Hâne ma'mur olmadan.*

Yani, padişah bir mezbelelik, çökük yere gelmez; geldiği yerdeki en güzel yere gelir. Oranın en zenginine misafir olur, en güzel konaklarda ağırlanır.

Hane mâmur olacak, zengin olacak, imkanları çok olacak. Yüksek insanlar böyle yerlere gelirler, virâne yerlere gelmezler. Madem ki Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin gönlümüzde tecellîlerini istiyoruz; kalbimizi pâk edeceğiz ki o zaman Allah-u Teâlâ Hazretlerinin o ikramlarına, o tecellîlere, o ma'rifetullaha, o muhebbetullaha, o maârif-i ilâhîyeye nâil olalım...

Onun için güzel huya önem verin! Gıybet etmeyin, dedikodu etmeyin, huylarınızı düzeltin! Cömert olun, tatlı dilli olun, geçimli olun! Çalışkan olun, kimsenin sırtından geçinmemeye, bilakis başkalarına yardımcı olmaya gayret edin ki, Allah'ın sevdiği huylarla muttasıf olun ki, Peygamber Efendimiz'in ahlâkına ahlâkınızı benzetmeye çalışın ki, Kur'ân-ı Kerîm'in adabı ile edeplenmeye gayret edin ki, Allah sevsin;

hem dünyada zafer, hem ahirette mutluluk ve saadet ihsan etsin...

Dedelerimizin başarısı böyleydi. Dört bin kişiyle Sırp'ların büyük ordusunu, İstanbul'u fethetmeye gelen ordusunu, Çatalca civârında yendiler. Nasıl yendiler? Sırp ordusu 60 bin, 80 bin, 100 bin kişi toplanmıştı Balkanlar'dan. Osmanlılar İstanbul'u aldı diye, alacak diye İstanbul'a yardımcı olmak üzere geldiler. Çatalca civarına kadar geldiler. Âdetleri çok olduğu için, teknik şartları geniş olduğu için onların da böyle mukaddes gecelerine günlerine rastladığından "Tamam bu kutsal gecelerde bu müslümanları bitireceğiz." filan diye açtılar şarap küplerini, başladılar içki içmeye...

Bizim Osmanlı padişahı da civardaki eyaletlere haber göndermiş ki:

"—Sipahilerinizi toplayın, düşman büyük bir orduyla geliyor, ona karşı beraberce çarpışalım!" diye.

Bizim Gelibolu tarafından, Çanakkale tarafından sipahiler dört bin kişi. Dört bin kişi sadece...

Bizim lisedeyken bayrak merasimi yapıldığı, toplanıldığı zaman bakardım ben böyle bizim sınıflar, 1400 kişilik lise, avuç içi gibi görünürdü yani. Dört bin kişi çok değil. Dört bin kişi Tekirdağ üzerinden padişaha yardım etmek üzere bu tarafa doğru gelirken, Çatalca tarafından önden hareket ediyorlar. Bunlar akıncı, atlı, mübarek, hareketli insanlar; civa gibi insanlar.

Önden atlılar gidiyor, etrafı kolaçan ediyor, öyle gidiyorlar istihbârat toplamak için.

Önceden geliyor diyorlar ki:

“—Efendim düşmanlar burada bir ordugâh kurmuş ki, dere tepe düşman dolu, sayıları çok fazla, şu kadar bin... Ama hiç tedbir almamışlar, eğleniyorlar, çalgı çalıyorlar, içki içiyorlar.” filan diye haber veriyor. “Ne yapalım?” diyorlar.

Padişaha yardıma gidecekler artık ondan sonra. Yani onlar padişahın yanına gidecekler. Diyorlar ki:”

“—Şunlarla bir oynayalım bakalım!

Bir hücum ediyorlar. Onların hepsini kırmışlar orada, *Sırp Sındığı* deniliyor ona. *Sınmak* demek Türkçe’de kırılmak demek. Sınmak, kırmak demek; sınık, kırık demek. Sınıkçı, kırık çıkık yapan insan demek, yani eski Türkçe’den bir kelime bu. *Sırp Sındığı* demek, Sırplıların toptan kırıldığı yer, kırılıp geçirildiği yer.

Dört bin kişi bir ucundan girivermiş, öbür tarafından tarladan buğdayın biçildiği gibi biçivermişler. Padişahın ordusuna lüzum kalmadı, bu taraftan gelen yan kuvvetler işi hallediverdi. Neden? Allah verdi, Allah yardım ediyor. Onlardan değilmiş, imandan. Allah iman ehline yardım ediyor.

وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ

(الروم: ٤٧)

(*Ve kâne hakkan aleynâ nasru'l-mü'minîn.*)
[Mü'minlere yardım etmek bize hak oldu.]
(Rum, 30/47)

Mü'minlere Allah yardım eder. Yardım edileceğini Kur'ân-ı Kerîm'de bildiriyor, ama o mü'min olmalı...

Birisi ezan okuyormuş da, arkadan geçen evliyâullahtan birisi bakmış gafil okuyor. “*Allahu ekber!*” derken, “*Allahu ekber!*” diye düşünmüyor. “*Eşhedü en lâ ilâhe illa'llah... Eşhedü enne muhammeden rasûlü'llah*” derken, mânaya âşinâ değil.

“—Böyle ezan mı okunur, böyle ezan olmaz!” deyince müezzin kızmış:

“—Gel de sen oku o zaman!” demiş.

Taşın üstüne o evliyaâllah çıkıyor, bir “*Allahu ekber!*” diyor, taş ikiye bölünüyor. Yani bir kez Allahdese insan, öyle Allahdese, onadanasib olur.

Müslümanlar Roma'yı fethedecek muhterem kardeşlerim! Peygamber Efendimiz'in hadis-i şerifinde var. Müslümanlar Roma'yı savaşla değil, *Lâ ilâhe illallah* ile fethedecek.

Kıyamet kopmadan evvel müslümanlar Roma'yı fethedecek. İstanbul'u fethettiler, Roma'yı da fethedecekler. Şehrin etrafına toplanacaklar, *Lâ ilâhe illallah* diyecekler, şehri fethedecekler. Haberiniz olsun, bakalım kimler görür o günleri...

Bi-hürmeti esrâri sûreti'l-fâtihah!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

01. 04. 1988 - AVUSTRALYA

[Bütün GURBET SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

